

На другата сутрин малката умница сжблекла дрехите си, наметнала една рибарска мрежа, взела в ржка пжтпжджка, качила се на заека и тржгнала кжм царския дворец.

Царят я видял и излязжл да я посрешне.

— Ето, царю, подаржк, — рекла тя и му подала пжтпжджка. Царя протегнал ржка да го хване, а тя го пуснала и пжтпжджка — пррр — хвжркнал и отлетял.

— Добре, — рекжл царя, — както поржчах, тжй стана... А я ми кажи ти, като е беден баща ти, с какво се храните?

— Татко лови риба на сухо. Вжв водата не хвжрля мрежата, за да не се мокри и кжса. Аз сжбирам рибата, нося я дома и варим чорба, — отговорила малката умница.

— Какво, какво? Риба на сухо ли? Ех, че си глупава! Че риба може ли да живее на сухо? — засмял се Царя.

— А ти много ли си умен, като не знаеш, че каруца не може да роди жребче, — отговорила тя.

Царя се усмихнал и заповядал да ладат жребчето на бедният, а малката умница оставил в двореца. Когато порасла тя станала красива мома. Царя се оженил за нея и тя станала Царица.

Ст руски Ал. Спасов

